

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

in Apuliam, vi accepturus, quod iure negabatur. Pontifex autem Tancredo fauere videbatur. Venit in montem Casium, & adorauit ad cineres diui Benedicti: In radice eius montis apud sanctum Germanum, Henricus Leonis filius se retrahens, Romam repetiuit, & per aquas delapsus, vbi continentem attigit, concitus redibat ad patrem. Peruenit Imperator cum exercitu Neapolim, ibi oclusas portas & rebellionem primum sensit: Munitissima ciuitas erat: Patebat maris aditus: Obsidio contempitui est habita: Accessere astus maligni, & aer noxius Italia multos fecit laborare. Mortuus est ibi Philippus Colonienfis archiepiscopus, & in ecclesiam suam relatus: & Otto dux Bohemiae perijt, in quibus erat robur exercitus. Multi praeterea nobiles, & vulgus militum sine numero perierunt. Imperator ipse desperabili cepit morbo vexari, & remeans in Germaniam, rem tum finit inexpectam: Imperatrix in manus hostium peruenit: Sed tamen non diu post cum honore remittitur. Iam Tancredos prospera erant: Nam quae ante Henrico parebant, tum se illi permiserunt.

CAPVT IIII.

ADolphus Holsatia & Scoxenborg comes, in peregrinatione terra sancta positus, ex recentioribus aduenis cognouit apud Tyrum, terram suam ab Herico Leone occupatam: & consilio vsus prudentiorum, redibat in patriam. In Sueuia autem conueniens Imperatorem, ab illo consolationem plurimam accepit, & munera pro donantis magnificentia retulit non parua. Contendens autem in Scoxenborg, vidit omnes in Holsatiam sibi aditus interclusos: Nam Stadium, Louenborg, Beitzenborg, Henricus tenebat: & andaliam Burewinus Henrici gener seruabat. Contulit ergo se ad Bernhardum

hardum & Ottonē marchionē fratrem eius. Erat autem annus circiter nonagesimus secundus. Hi Adolphū manu valida in Erteneborg perduxerūt: Quem in locū occurrens Adolphus de Dasle affinis eius, cum quātis potuit viribus, eum excepit: Aderant mater & coniunx, & letum lati excepēre. Bernhardus quoq; iunior de Raceburgo, quem nup̄ apostolica dispensatione Henricus à clericatu extractum, quōd patri vnicus esset, militia reddidit, exosus Leonem, deferensq; patrem, Adolpho se cōiunxit redeunti. Dux ergō Bernhardus, cū restituisset Adolphum simul cum fratre marchione redeūt in sua: Commeatatus tamen quos adduxerant, Adolpho relinquunt. Prima expeditione Adolphus Lubicā obsidione vallauit: hinc Adolphus, indē Bernhardus sua castra sunt metati, vterq; in sua terra consistens. Inerat vrbi Henrici Leonis praesidium: cui praefectus erat Luthardus de Bergen, vir impiger: Sed cū aditus & exitus per flumē esset in urbē, contempta est obsidio. Adolphus multo labore trabibus & sudibus immisissis, fluuuium fecit immeabilē. Interea cū sui obsidionem seruarent, ille se conulit ad Danorum regem Kanutum, gratias agens, quōd per absentiam suam solidam illi pacem conseruasset: quāuis non ignoraret, Svaldemarū regis fratrem cum Svaldemaro Slesuicēnsi episcopo nup̄ terram eius ingressos, accepisse obsides ab Adolpho de Dasle, praesertim quōd terram Thietmaris nunc regno subditam, nō tangeret. Itaq; rege salutato, redibat ad exercitū. Inter haec Henricus Leo copijs coactis per manū Cōradi Rothen, quem Stadio praefecerat, vnā cum Bernhardo seniore comite de Raceburgo ab Albi mouens, superuenit obsidenti iuniori Bernhardo: & exterruit obsidentes improvisa irruptio. Vndē factum est, vt iunior Bernhardus cum suis
magis

magis in fugam quam pugnam respiceret: & sese rece-
pit in Raceburgum. Exeuntes ciues Lubicēses, intule-
runt vrbi commeatus & arma, & quaecunque fugientes
reliquissent, & secum introduxere agmen venientium
propugnatorum. Proxima autem luce ydem egressi in
Holsatiam, illam quoque obsidentium partem sperabant
improvisò adoriri: Sed paratiores, ac sperauerant, in-
uenere. Igitur occupato vado, quod erat in Zwartow,
venientes excepere: Et licet pauciores essent numero,
virtute tamen prestare sunt inuenti Holsati: Nam com-
missa pugna, ducales in ciuitatem sunt repulsi. Bern-
hardus autem iunior, auctus viribus, redibat ad obsidio-
nem in partem australem, paratus excipere, si erumpe-
rent: Sed qui intus pridem venerant, nè oneri etiã ob-
sesis essent, ad aquilonem nocte egressi, cum inter me-
dios esset lacus Swokenisse, ita redire contendebant in
terram pacatam. Quod ubi compertum habuit iunior
Bernhardus, sciens ubi exeundum illis esset, magnis eò
contendit itineribus, & praeueniens, illis se opposuit in
Dwittenborg ad ripam fluminis Albis: Initòq; consiliu,
ex his capit, quorum magna erat pars ciuium Staden-
si, & ex eo comitatu. Audiens Adolphus, quem iam in-
firmus corporis malè affecisset, latos suorum successus,
recreatus est: & à militibus redemptos ciues Staden-
ses, remisit in patriam, expromittētes summum illi stu-
dium ad oppidum ab Henrici manibus recuperandum
cum exercitu. Parauit Adolphus exercitum in Hambur-
go, & traiecit in insulam quæ dicitur Gorgeswerder:
ibiq; manens, aditur à Staden sibus: nec omnino conuen-
tat inter eos super postulatis. Comes, comparatis copijs,
eas transposuit in vltiorem ripam Zwingæ fluminis:
(Kedingam vocant terram) Ibi incendio grassatur, &
ruinet

ruinet

rumor in Stadio percrebuit, venisse comitē ad euertendam urbem: illum esse, qui captos nuper ciues gratis relaxauerit, plurimum ex eo sperari posse fauorem, ex Leone nullam defensionē: cur calamitati nuper in acie caesorum plurimam expectent exaggerari cladem? Comiti deliberant permittere oppidum: Id cum rescisset Conradus de Rothe, equos sterni iubet, dissimulans consilium: & specie aliena pratensa, commendat ciuibus urbem, irrediturus abiens. Comes ciuium voluntate oppidum ingreditur, nec distulere arcis custodes, quin & ipsi pacti incolumitatem & muliebrem supellectilem, arcem tradiderunt. Permisit autem comes vxorem Conradi praefecti, cum omni supellectili abire securam: pro lorice virorum, efferentem cumulos thesaurorum. Qui verò Luneburgi erant in praesidio, excursionibus crebris sauibant comitatū Stadensem iam comiti parentem.

CAPVT V.

INtereā ciues Lubicenses obsidione continuata laborantes inedia, cum audirent prosperari Stadio comitem, animis angebantur, incerti quid facerent. Alij Danorum regi permittendam urbem putauerunt, quod regnis carere non possent, & eius protectione securi viderentur: Alijs contraria mens erat, arbitrantibus, si hoc facerent, Imperiali banno supponendos, nūquam egredi posse pro mercaturis. Quocirca Ottoni marchioni tanquam Imperij vicario, se submittebat putabant. Adolphus ubi hanc fluctuationem animorū accepit, magis vrgebat obsessos, perpulitq; vt sibi de derent ciuitatem, pacti, vt liberi abirent, qui ducis nomine inessent. Recepta vrbe, ad Imperatorem Henricum Adolphus ire contendit: qui Imperiali decreto omnes ab vrbe prouentus illi confirmavit. Bernhardus autem dux cum videret